

ДО ЖУРНАЛИСТА И.Т. : ЗА ИЗГАРЯНЕТО НА МЪРТВИТЕ

Питате ме: защо християнската Църква негодува срещу кремирането на мъртвите?

Първо, защото тя смята това за насилие. Сърбите и до ден днешен изтръпват пред злодеянието на Синан паша, който е изгорил мъртвото тяло на свети Сава на Врачар. Изгарят ли хората мъртвите коне, кучета, котки, маймуни? Не съм чувал. Чувал съм и съм виждал, че ги закопават в земята. Защо тогава да се върши такова насилие над мъртвите тела на хората, господарите на всички животни на земята? Нима изгарянето на мъртвите животни, особено в големите градове, не би било по-оправдано, отколкото изгарянето на хора?

Второ, защото в Европа този езически и варварски обичай е бил изместен от християнската култура преди близо две хиляди години. Този, който желае да го поднови, не желае да въведе нищо културно, модерно или ново, а една отдавна изоставена вехтория. В Англия, която едва ли може да се смята за некултурна, този вид неоезичество е крайно непопулярен. Нека Ви разкажа един случай.

По време на войната един известен югославянин получил умствено разстройство. Преди да умре, той пожелал да бъде кремиран. В определения ден нашата малка югославска колония се събра край крематориума на Голдърс Грийн. Когато хвърлиха мъртвото му тяло в разпалената пещ, изтръпнахме от ужас. Поканиха ни от другата страна на пещта, за да „изчакаме петнадесет минути“ и да видим своя земляк във вид на пепел. След като чакахме повече от час, чудежки се защо огънят толкова време се мъчи с нашия покойник, започнахме да питаме служителя. Той се извиняваше с това, че пещта била съвсем изстинала, защото „не се използва всеки ден. Рядко някой доброволно се съгласява да бъде изгорен“. Като чухме това, ние се разотидохме, нямайки сили да дочакаме края на нашия земляк. А трябва да знаете, че в Лондон умират дневно повече от хиляда души.

В Америка видях гробовете на великите американски президенти Уилсън, Рузвелт, Линкълн и на много други знаменити личности". Никой от тях не е кремиран. Толкова повече ме учудва, че между потомците на св. Сава има единомишленици на Синан паша.

Един персийски адвокат ни разказваше за тяхното отношение към мъртвите, което било „най-разумното на света“. Те, персийските огнепоклонници, макар и да се кланят на огъня като на божество, не изгарят своите мъртви, а ги полагат на земята за храна на птиците. Техните гробища са оградени с високи зидове, върху които дремят в очакване ята огромни орли. Гробарите внасят в гробищата мъртвеца - гол, покрит само с парче дрипаво платно, поставят го на земята и бързо се отдалечават. Тогава орлите чевръсто се заемат със своята работа и след няколко часа от мъртвото човешко тяло остават само кости, които никой нито докосва, нито погребва. Персийската логика била такава: „Докато сме живи, животните ни служат за храна; справедливо е и ние да ги нахраним, като умрем“. Много се учудихме на тези разсъждения, но трябваше да признаем, че тази логика не е по-слаба от логиката на онези, които искат да унищожават човешките тела с огън.

Но защо от вече решените проблеми да правим нови? Ако си задаваме ненужни въпроси, един ден може да започнем да се измъчваме и от въпроса: дали да не убиваме

престарелите хора, както правят някои примитивни племена? И да създаваме дружества, които да пропагандират тази „идея“.

И накрая, нима някой разумен човек би се обявявал против гробищата, особено в тази земя, където те служат като извор на гордост, на вдъхновение и ако щете, като документ за собственост на държавата?

Мир Вам и здраве от Бога!